

Mál nr. 73/2011

M
og
vátryggingafélagið X v/ sjúkdómatryggingar.

Ágreiningur um rétt til iðgjaldafrelsis í sjúkdómatryggingu.

Gögn.

40. Málskot, móttakið 24.2.2011, ásamt fylgigögnum.

41. Bréf X, dags 7.3.2011, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Þann 26.3.2003 voru gefnar út hjá vátryggingafélaginu X líf- og sjúkdómatryggingar fyrir M. Útgáfa vátrygginganna byggðist á umsókn M, dags. 28.11.2002, ásamt viðbótarupplýsingum vegna háþrýstings. Í umsókninni, lið 2.6, var M m.a. spurð hvort hún hafi þá eða hafi áður haft nánar tilgreinda sjúkdóma. Svaraði M neitandi spurningum er lutu að astma, berkjubólgu, mæði eða öðrum einkennum frá öndunarfærum, sjúkdómum/vandamálum í beinum, liðum eða vöðvum eða öðrum sjúkdómum, svo og að hún hafi orðið fyrir líkamlegum meiðslum sem höfðu krafist eða gátu krafist lyflæknis- eða skurðlæknisrannsókna, aðgerða eða meðferða. Þá svaraði M því neitandi að hún þjádíst eða hafi þjáðst af brjóslosi, þursabiti, verkjum í hálsi/mjóhrygg eða öðrum baksjúkdómum.

Í skilmálum sjúkdómatryggingarinnar er ákvæði um iðgjaldafrelsi. Þar segir að vátryggður geti skriflega óskað eftir niðurfellingu ógreiddra iðgjalda vátryggingarinnar ef vátryggður missir á vátryggingartímanum að minnsta kosti helming starfsorku sinnar vegna slyss eða sjúkdóms sem ekki er bótaskyldur samkvæmt vátryggingunni. Með skriflegri ósk, dags. 28.12.2010, fór M þess á leit að henni yrði veitt iðgjaldafrelsi í sjúkdómatryggingunni vegna algerrar óvinnufærni af völdum psoralídagigtar sem hún hafði þjáðst af frá maí 2004. Beiðninni fylgdi sjúkraskrá M á tilgreindri heilsugæslustöð. Þar kom fram að hún hafi leitað á heilsugæslustöðina 22.1.1999 vegna tognunar á fæti eftir að hún snéri sig á fætinum í blaki kvöldinu áður. Þann 25.2.1999 leitaði M á heilsugæslustöðina með slæman hósta ásamt uppgangi eftir að hafa verið með flensu í tvær viku. Var þetta greint sem „Acute bronchitis, unspecified, J20.9“. Þan 8.11.1999 hafði M leitað á heilsugæslustöðina vegna verks í vinstri handlegg sem hafði verið versnandi síðustu daga. Hafði M fengið sömu einkenni um vorið eftir blakkeppni en verið nýbyrjuð aftur að iðka blak. Við skoðun á hálsi fengust fram verkir fyrst og fremst við „extension“ en einnig við „flexion“. Mun minni óþægindi við álag á vöðva. Brottfallseinkenni voru ekki. Virðist sem tilfellið hafi verið greint sem „Syndromes of cervical spine, M50“. Mun hafa verið beðið um röntgenmynd af hálsliðum. Þann 30.11.1999 voru skráðar í sjúkraskrána upplýsingar um niðurstöður röntgenrannsókna á hálsliðunum, eða „Spondylosis“. Er þar enn fremur skráð eftirfarandi: „Væg lækkun á liðþófa C5-6 með byrjandi nöbbum á aðlægum liðbolabrúnum og vægri þrengingu á samsvarandi foramina intervertebralia. Aðrir liðþófar eru eðlil. háir. Ekki sjást aðrar beinbreytingar.“ Þann 26.4.2000 leitaði M á heilsugæslustöðina vegna verks í hægri handlegg. Var um að ræða eymsli við fulla „extension“ í hægri olnboga við að slá bolta í blaki. Var M sögð vera aum yfir „lateral epicondyl“ og við álag á festuna. Mun hafa verið um að ræða greininguna „Lateral epicondylitis, M77.1“. M var meðhöndluð með leysigeislum í umrætt sinn og fékk að auki beiðni um sjúkrapjálfun.

Vegna framangreindra upplýsinga í sjúkraskránni taldi X að M hefði veitt rangar upplýsingar um heilsufar sitt í vátryggingarumsókninni. Ef þessar upplýsingar hefðu legið fyrir áður en félagið samþykkti sjúkdómatrygginguna kveður X að það hefði á grundvelli vinnureglna um áhættumat í persónutryggingum ekki getað samþykkt sjúkdómatrygginguna öðruvísi en að undanskilja iðgjaldafrelsi samkvæmt skilmálum vátryggingarinnar. Af þessum sökum hafnaði X beiðni M um iðgjaldafrelsi með vísan til skilmála vátryggingarinnar, yfirlýsingar á umsókninni og 83. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga.

Álit.

Í málinu liggja ekki fyrir þær vinnureglur um áhættumat sem X kveðst byggja á þá afstöðu sína að það hefði undanskilið iðgjaldafrelsi í sjúkdómatryggingunni. Vinnureglur þessar og efni þeirra er heldur ekki útlistað með öðru móti. Engin skýr rök hafa komið fram á hvern hátt þær upplýsingar, sem X kveður M hafa vanrækt að veita, hefðu leitt til þess að iðgjaldafrelsi hefði verið undanskilið, ef þær hefðu legið fyrir strax í upphafi. Af gögnum málsins verður ekki ráðið að M hafi leitað til læknis vegna þeirra sjúkdómseinkenna sem að framan greinir nema í þau einu skipti sem þar eru tilgreind. Ekkert bendir heldur til þess að einkennin hafi verið lagvarandi eða þrálát. Að öllu virtu hefur ekki verið sýnt fram á að M hafi vanrækt upplýsingaskyldu sína með sviksamlegum hætti eða með stórkostlegu gáleysi látið hjá líða að skýra frá atvikum sem hún mátti vita að skiptu máli fyrir félagið, sbr. 4. og 7. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 20/1954 sem í gildi voru er M skilaði umsókn sinni til X og það samþykkti vátrygginguna. Samkvæmt þessu hefur M ekki fyrirgert rétti sínum til iðgjaldafrelsis í sjúkdómatryggingunni.

Niðurstaða.

M á rétt til iðgjaldafrelsis í sjúkdómatryggingu sinni hjá X.

Reykjavík, 21. mars 2011.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.